

ChronosMag

číslo 3

cena
TEUR

nedávne školské akcie

tvorba
žiakov

študentské osobnosti roka

90. výročie školy

vapka krvi

editoriál

Jéééj, a je tu znova nový školský rok.

Vlak prázdnin nám prešiel rýchlo ako každý rok, neviem, či nie ešte rýchlejšie.

Je tu čas spamätať sa z rozprávkového vyspávania a nič nerobenia, a preskočiť z vagóna oddychu do vagóna učenia, skúšok a ťažkých úloh, ktoré nás aj tento rok čakajú. Verím vám, že ten prestup

bude trochu náročnejší, ale dúfam, že nepopadáte pomedzi kolaje. Nebojte sa, veď koľko rôčkov sa nám už spolu podarilo preskákať. Tento je len jeden z mnohých a ani si neuvedomíte a bude rýchlo za nami.

Ja vám prajem rok plný úspechov a zábavy, pretože už teraz pre vás chystáme veľa, veľa zaujímavých podujatí. Určite sa môžete tešiť na privítanie prváčikov ... Kabu, ktoré bude tohto roku trochu odlišnejšie, bude sa konať na námestí nášho krásneho Zvolena.

Taktiež sa chystajú oslavy 90-teho výročia našej školy. Našu školu navštívi veľa vplyvných a zaujímavých ľudí. Môžete sa tešiť aj

na tradično – netradičný program, ale viac vám už nejdem prezrádzať. Teším sa už teraz na vašu účasť a na chvíle prežité s vami.

A keď sa nám všetko vydarí, ako čakáme, potom už len tradičný Vianočníček a hurá do pohody Vianoc...

9

obsah

12

7

11

5

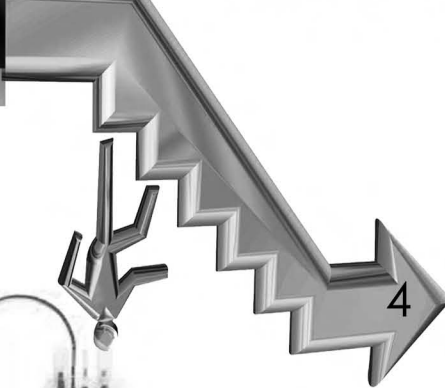
13

That's all Folks!

15

Je jedno kde právě jsi, vždy se najde nějaký...

17

4

14

je naše školstvo naše?

Dovoľte mi nadviazať a reagovať na slová nášho profesora Petra Škodu ktorý nám hovoril o jeho vnímaní školského systému. Keďže pán profesor Škoda je profesorom na našej škole a ja zas jej lakom, školské prostredie je nám blízke. No naše názory na systém sa diametrálne odlišujú. Podotýkam, že môj príspevok nemá nikoho uraziť a ani šíriť demagogiu, len slušne vyjadriť svoj názor a vnímanie súčasného školského systému.

Momentálne počúvam z každej strany slovo maturita, keďže som štvrták. Každý hovorí o tom, ako sa treba pilne pripravovať a často sa mi zdá, že by som mal rozkrájať, zavrieť doma pri knihách, zošitoch a len sa učiť na maturitu. Ale pýtam sa, koho vôbec zaujíma môj alebo aj žiaci duchovný život? Či niekde tam hlboko sme vôbec šťastní? Rodičia žiakov medzi sebou súperia a rozprávajú o tom, aké su ich deti študované bez rozdielu na to, či sú šťastné. Neustále vyvíjaný tlak na žiaka so skúškami, testami, slovami o tom, ako neustále meškáme, nestíhame, máme toho veľa a to nepočujeme len na jednej hodine. Žiak ma samozrejme stres, pretože keď nespraví spomínaný test alebo ústnu odpoveď, okamžite sa stáva flákačom, zabúdajúcim na školu, ktorá je tak veľmi dôležitá. A tak neostáva nič iné, len sa usilovne pripravovať do školy, pretože z každej strany počujeme, aká je dôležitá a ako z nás robí dospelých ľudí.

Ale ja sa opäť pýtam, robí z nás aj lepších ľudí? Sám za seba poviem, že keby som sa mal pravidelne pripravovať na každú hodinu, čo sa priznám, nerobím, nemal by som čas zistiť, aký je tento svet a ľudia v ňom skazení. Tak ako moja rodina a doktorí moji rovesníci nemajú ani tušenie, koľko protestov na celom svete sa denne vykoná, koľko ľudí denne zomrie na hlad a vojenské nepokoje, ako fungujú banky a že peniaze nemajú hodnotu a všetko je len na dlh, pretože sú zaneprázdnení svojou prácou, aby prežili a neostali na ulici a ich deti sa stali tými akože úspešnými ľuďmi, lebo sa v školách zodpovedne pripravovali.

Prečo v školách nespojíme tvorivosť s hravosťou a nevytvoríme niečo, čo bude nás žiakov bavíť a priblíži nám svet taký, aký skutočne je. Pretože už od základnej školy to začína tým, že ak chceš auto, dom, musíš sa učiť, ak chceš mať dobrú prácu, musíš mať vysoké vzdelanie. Od malička je deťom v školách ukazovaný materiálny svet, v ktorom keď nemáš značkové oblečenie, drahé auto, veľký dom, si len obyčajný chudák, ktorý nič neznamená.

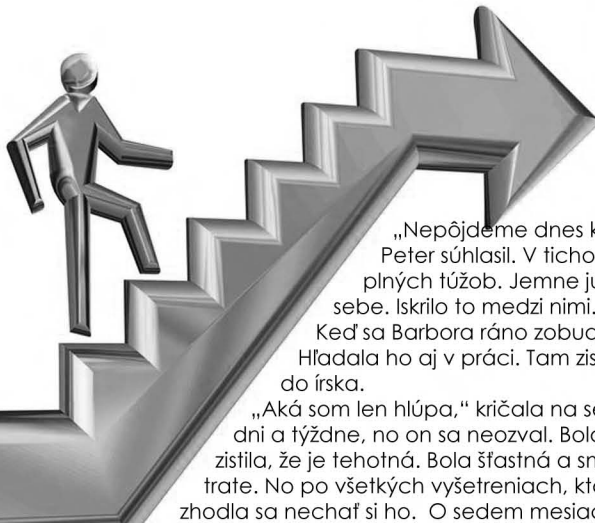
Týmto chcem vyjadriť svoj nesúhlas s tvrdením svojho učiteľa o našom vzdelávacom systéme. Ja si myslím, že náš vzdelávací systém je slabo fungujúci a málo uspokojujúci pre nás mladých. Často máme pocit zmanipulovaného života a ilúzie, ktorá nám je deň čo deň stavaná pred oči.

A nakoniec chcem citovať jedného speváka, ktorý povedal: „Som nebezpečný pre systém, lebo som pacifista. Nie som som zakríknutá ovca, ktorá nevie povstať. Ja len hájím svoje práva, nie som alibista.“

Povýšenie

Bolo to práve sedemnásť deň v mesiaci, ktorý niesol názov máj.

„Barbora, si povýšená.“ Aká dobrá správa, pomyslela si Barbora. Znamenalo to, že sa bude sťahovať do iného mesta. Žilina bolo gigantické mesto, plné domov, obchodov a hlavne ľudí. S radosťou ponuku prijala. O pár dní vybalovala polepené škatule v malom, ale útulnom bytíku.

„Tak a toto je už posledná škatuľa,“ povedala si s úľavou. V novej práci spoznala nových kolegov. Bol tam aj On, ktorý bol vysoký, svalnatý s medovými očami tvaru mandlí. Polodlhé ryšavé vlasy mu padali do tváre.

„Ahoj. Ja som Peter.“

„Ja –a- ja som Barbora.“ Ledva zo seba vykoktala. Jeho hlas bol omamný. Každý večer ostávali v práci do neskorých večerných hodín. Viedli rozhovory na rôzne témy. Konečne bola Barbora opäť šťastná.

„Nepôjdeme dnes ku mne?“ spýtala sa Barbora na rovinu. Peter súhlasil. V tichosti izby Peter pozrel na Barboru očami plných túžob. Jemne ju objal okolo pásu a jemne ju priťahol k sebe. Iskrolo to medzi nimi. Zažili noc plnú lásky a porozumenia.

Keď sa Barbora ráno zobudila, zistila, že Peter neleží vedľa nej.

Hľadala ho aj v práci. Tam zistila, že Peter dal výpoveď a odcestoval do Írska.

„Aká som len hlúpa,“ kričala na seba a strašne sa nenávidela. Čakala dni a týždne, no on sa neozval. Bola sklamaná. O dva mesiace, po tej noci zistila, že je tehotná. Bola šťastná a smutná zároveň. Najprv rozmýšľala o poťate. No po všetkých vyšetreniach, ktoré ukázali, že dieťaťko bude zdravé, rozhodla sa nechať si ho. O sedem mesiacov sa jej narodila krásna dcérka. „Bude to Radka!“ prehlásila sa silami na dne.

Hneď po pôrode doktor zistil, že s dieťaťkom nie je nič v poriadku. Narodilo sa bez nožičiek a miesto rúk malo kýptiky. Tak veľmi si priala, aby bola jej nevinná dcérka zdravá. Na jednej strane chcela utiecť, na druhej strane ju chcela ochraňovať. V práci dala výpoveď a rozhodla sa, že sa bude o Radku starať, ako len dokáže. Boli to tri náročné roky. Barbora hľadala možnosti, ako by mohla jej dcérka prežiť aspoň trochu hodnotný život. A jednu aj našla. Protézy. Bola radosťou sama bez seba. Po pár vyšetreniach, ktoré musela Radka podstúpiť, oznámili Barbore, dobrú aj zlú správu.

„Radka protézy dostane, ale je to finančne náročné.“

Barbore sa už po treťkrát zrútil život. Jeden chladný večer zazvonil zvonček. Za dverami stál Peter. Nevedela, či má plakať alebo sa radovať. Po dvoch hodinách vysvetľovania, vyšlo najavo, že jej Peter nechal v práci odkaz: „Idem do Írska zarobiť peniaze. O tri roky sa po teba vrátim. Lúbim ňu.“ Ale táto správa sa k nej nikdy nedostala. Verila mu, aj keby nemala. Vysvetlila mu, čo sa stalo potom, keď odišiel.

„Mám peniaze, ktoré potrebuješ,“ oznámil jej medovým hlasom. Na ďalší deň sa vybrali spolu aj s dcérkou do nemocnice, kde sa konečne dočkali svojich protéz.

Pár rokov jej trvalo, kým sa s nimi naučila žiť. Ale dokázala to. Radka mohla žiť život, ktorý jej Barbora chcela dať. Žili spolu v Barborinom malom bytíku a s nimi aj milujúci priateľ a otec v jednom.

Písal sa sedemnásť deň v mesiaci, ktorý niesol meno máj. Peter požiadal Barboru o ruku. O rok bola svadba, na ktorej si zatancovala aj ich malá, večne usmievavá dcérka Radka.

Náhodný neznámy

Milý denníček. Dnes bol krásny snečný deň. Tak ako každý deň som sa ráno zobudil do noxého dňa. Do izby mi šľahli ľúče slniečka, ktoré preťínali záclonu ako nože, keď prechádzajú cez maslo. Boli prázdniny, takže som sa zobudil ako každý prázdninový deň s úsmevom na tvári. Vstal som tou správnou nohou.

Rozmýšľal som, sediac pri raňajkách čo s načatým dňom. Tak som si zmyslel, že kúsok poupratujem tento náš skromný domček. Žartujem. My máme hotovú vilu, takže bude roboty ako na kostole. Tak ako vždy som cez prázdniny, keď nikto nebol doma, usporiadal nejakú megapárty v našom dome. No skôr som musel zájsť na chvíľku k mojej frajerke, pretože ju nikdy nenechám osamotenú len tak sedieť doma. Boli sme ešte pred tou mojou party troška na prechádzke. Potom sa naše cesty už mali rozdeliť. No ja som sa jej ešte opýtal:

„Nepôjdeš aspoň na chvíľku na moju párty?“

„Nie, musím ísť domov, pretože mám ešte doma nejakú tú prácičku.“ A dobre urobila.

Tá party sa začala celkom slušne. Poprichádzalo strašne veľa hostí. Polovicu som ani nepoznal, ale to bolo dobre. Čím viacej ľudí, tým lepšie a väčšia párty. Každý niečo podonášal, takže pitia a jedla bolo ako na gréckej hostine Bohov. No čím viacej ľudí poprichádzalo, tým menší prehľad som mal, kde a v akom stave sa pohybujú. Tak som kúšička kašľal na to a bavil som sa bez toho aby som dával pozor, že niekto v podnapitom stave hádže kamene do susedovho domu. A zrazu veľký rachot. Prasklo okno, ako keby ste hodili bombu. Sused, zavolať policíu. Do piatich minút tu bolo policajné auto. Mali veľa otázok hlavne na vek a koľko alkoholu kto vypil. Boli rýchli. Všetky fľaše pobrali a kontrolovali prítomnosť drog u každého z nás. No u jedného z tých, ktorých som nepoznal, našli marihuanu. Bol to taký malý, počernejší chlapík. Mal na sebe čiernu bundu a nejaké staré, potrhane rifle, ktoré vypadali ako vrece. Pripadal mi ako slávny herec z filmu Oliver Twist. Bolo to na neuverenie, že taký mladý a už berie takéto látky. Mal len 16 rokov a policajti ho zobrali so sebou na policajnú stanicu. Šiel som s nimi, keďže som zodpovedal za toho mladého. Riešili sme to tam asi dve hodiny, že odkiaľ zobral tie drogy a takéto podobné otázky. Všetko sa vyšetrilo. Povedal, že ich kúpil od jedného dealera v jeho meste.

Všetko sme vyriešili, zaplatili sme pokutu a aj rozbité okno na susedovom dome. Potom nás odviezli naspäť domov. Nikto tu už nebol, keďže všetci ušli po príchode polície. Len ten jeden nemal to šťastie ujsť.

No a ja som si zobral ponaučenie z tejto situácie. Už nikdy neusporiadam party s ľuďmi, ktorých nepoznám, pretože to prináša len problémy.

vytrvalec

Bol typický upršaný jarný deň. Ed Stafford sedel v aute a smeroval na letisko. Už dlhšiu dobu sa pohrával s myšlienkou urobiť niečo neskutočné, niečo, o čo sa pred ním nikto nepokúsil. Rozhodol sa prejsť peši pozdĺž celého Amazonského pralesa. Kedysi sa zaoberal jeho postupným vymieraním a úpadkom. Možno práve to bol dôvod jeho výpravy. Chcel upozorniť na potrebu ochraňovať ich a možno mu išlo o dobrodružstvo a o snahu niečo dokázať.

Keď dorazil na letisko, rozlúčil sa so šoférom a nasadol do lietadla smerujúceho do južného pobrežia Ceru. Presne tam sa jeho dobrodružstvo malo začať. Bol veľmi odhodlaný a veril, že sa mu to podarí. Po týždni neustále premýšľal, či má jeho výprava nejaký zmysel a či sa radšej neotočí a nezačne žiť naspäť „normálny“ život. Našťastie sa tak nestalo. Ani po mesiaci výpravy netrafil na miestnych obyvateľov. Bola to malá skupina ľudí, ktorú miestami pripomínali pravke. Bolo fažké sa s nimi na niečom dohodnúť, no postupom času prišli na spôsob, akým môžu spolu vychádzať. Keď sa dozvedeli o jeho ceste, boli natoľko nadšení, že sa k nemu dokonca pridali. Väčšina jeho novej výpravy to však asi po mesiaci vzdala. Ten zvyšok o pár týždňov neskôr.

Dni ubiehali a Stafford sa opäť sám pomaly učil, ako prežiť v prírode. Po roku nepretržitého kráčania a množstva dobrých aj zlých zážitkov narazil na ďalších ľudí, ktorí mu poskytli jedlo a skromný prýbytok na plánovanú niekoľkodňovú prestávku. Privítali ho s radosťou a za týždeň si na seba aj zvykli. Pomohli mu ošetriť jeho zranenia z cesty a on im za to trochu priblížil pohľad na okolitý svet. Keďže tu sa nenašiel žiadny nadšenec, čo by šiel s ním, rozlúčil sa a pokračoval ďalej sám.

Čas bežal a Stafford pochopil, že táto cesta je tá najlepšia skúška životom, akú mohol dostať. Blížil sa do cieľa, no približne po dvadsiatich mesiacoch už bol natoľko unavený, že jeho telo to nezvládlo a po zdaní päťtisíc kilometrov skolaboval.

Vtedy sa stal zázrak. Najväčšie šťastie v nešťastí, aké za svoj život zažil. Nieкто ho prebral. Bol to tridsaťjeden ročný peruánsky lesník Gadiel Sánchez Rivera. Vysoký, čiernovlasý muž, s očividným zmyslom pre humor. Keď mu Stafford vyrozprával jeho príbeh, nechcel mu veriť. Po dlhších rozhovoroch sa lesník rozhodol, že posledných tisícpäťsto kilometrov prejde s ním. Mal množstvo skúseností a cesta tak bola oveľa ľahšia.

Po 859 dňoch sa to Staffordovi konečne podarilo. Dokázal to! Pri príchode do cieľa, na pláž Maruda na severe Brazílie, začal od radosti objímať každého, koho stretol a kričal:

„Ja žijem!“ Potom sa ešte raz poďakoval lesníkovi a pobral sa späť domov.

Stafford týmto „výletom“ dokázal naozaj neuveriteľné. Dokázal, že keď človek niečo naozaj chce, dokáže splniť všetko.

najkrajšia melódia

Mám ešte oči zalepené spánkom, ale už viem, čo je ráno. Celým domom sa vlnie vôňa mamej kávy a zároveň počujem tiecť vodu v kúpeľni. V duchu vidím, ako mama stojí pred zrkadlom a dôkladne si natiera na tvár hrubú vrstvu mejkapu. Neskôr si zručným pohybom nanáša na riasy čiernu špirálu a nakoniec si pretrie ústa na môj vkus trochu kriklavým rúžom. Celý proces uzavrie profesionálnym úsmevom, ktorý venuje svojmu vlastnému obrazu v zrkadle.

„Dúda, vstávaj, zmeškáš do školy,“ jej hlas je neosobný a riadne ma podráždi. Nenávidím, keď ma volá Dúda a nenávidím aj meno, ktoré mi dala pri narodení. Panebože, kto to kedy videl, dať malému nevinnému bábätku meno Dušana. Napriek mizerným úvahám sa súkam z postele a tlačím sa ku nej do kúpeľne.

„Dobré ráno, mami,“ snažím sa neutrálnym hlasom začať rannú diskusiu.

„Tak o druhej máš zaistenú kaderničku a kozmetičku a nezabudni si kúpiť cestou nové pančušky. A nech tá tá kadernička učesá tak, ako som jej kázala. Pred odchodom sa najedz, nie že ti príde zle a na samotnom akte odovzdania stužiek sa tvár prirodzene. A prosím ťa, že sa v tých nových lodičkách nepotkneš na koberci, to by bola hanba, to by som neprežila.“

Presné a hlavne dobre mienené rady ma triafajú ako ostré šipy. Zmysel jej pokynov mi však uniká pod váhou vlastných myšlienok. DNES MÁM STUŽKOVÚ! Každý normálny človek by skákal od radosti. Ale každý iný, len nie ja. Prirodzená radosť, ktorú by malo toto konštatovanie vyvolávať sa u mňa nedostavila. Vlastne dostavila, ale niekde je ukrytá, potlačili ju malé smutné myšlienky...

Náhltivo odhryznem z maslového rožka, ale s nechutou ho dávam naspäť do police medzi ostatné pečivo. Nechutí mi. Chcem teraz len jedno, chcem vedieť, či Samo bude zdravý. To je to, čo ma trápi, čo ma zožiera zvnútra a nedá mi sústrediť sa na nič ostatné. Márne potlačám horúce slzy a utekám pred maminým podozrievavým pohľadom do detskej izby.

„Už len to potrebujem, aby si...“ mamin hlas kdesi zaniká a ja si v duchu premietam film posledných siedmich mesiacov môjho života. Film o znamení so Samom – chalanom s najkrajšími očami, ktoré ma svojou neuveriteľne modrou farbou doháňajú do šialenstva. Je to príbeh našej nevinnnej lásky, prejeh bozkov a úžasných plánov, ktorými sme si líčili našu spoločnú budúcnosť. Pri spomienke na jeho nežný úsmev cítim, ako mi neuveriteľná bolesť trhá srdce na kusy. Nechcem, aby trpel, v duchu sa modlím, aby tá jeho včerajšia operácia dopadla dobre a aby sa čo najskôr vrátil ku mne. Náhltivo beriem bundu a letím k výtahu.

Intro:

„Tak sa uvidíme večer, dúfam, že stihnem. A netvář sa tak čudne, narobila sa ti vrásky!“
Celé moje telo sa búri a chcelo by kričať, že mi je jedno, či mám vrásky a či vyzerám strhaná netužím po ničom inom, len aby moja láska vyzdravela a aby sme mohli byť spolu už navždy. Ale ako to môžem čo len naznačiť mojej mame, úspešnej manažérke. Ani len netuší, že si žijem svoj vlastný život, nezávislý od jej plánov a že centrom môjho bytia je úžasný chlapec menom Samuel, ktorého som si romanticky nazvala Sem. Je nepredstaviteľné, aby som vôbec mala nejakého chlapca. Veď ma čaká vysoká škola, doktorandský titul a možno vedecká kariéra...

„Moja dcéra sa nebude zahadzovať len tak s niekým, ženicha jej vyberiem ja, keď príde ten správny čas,“ spamätí poznám jej neotrasiteľné názory.

Ach mami, mami, veď ma vôbec nepoznáš. Ako v šialenej groteske absolvujem celodenný maratón predstúžkových príprav a tento bláznivý kolotoč aspoň na čas pôsúva moje temné úvahy do milosrdného zabudnutia. Nezávisle od mojej vôle som nakoniec vtiahnutá do víru tej dlho očakávanej chvíle a s primeranou pokorou čakám na slávnostný nástup študentov v sále miestneho hotela Polana. Nervózne čakanie mojich spolužiakov naraz preruší mne známa melódia môjho mobilu. Ani neviem prečo, utekám prebrať hovor, hoci žiadny nečakám. Cez deň som sa síce pokúšala párkrát dovolať Samovi, ale telefón mal výpnutý.

Môj neuveriteľný výraz tváre pri pohľade na displej sa mení na nevysloviteľné šťastný, keď počujem najúžasnejší hlas na celom svete:

„Didinka, všetko dopadlo dobre, budem v poriadku, želám ti krásnu stužkovú a budem v duchu celú noc s tebou. Chýbaš mi a ľúbim ťa.“ Utekám za pohynajúcim sa davom mojich teraz už dôstojne kráčajúcich spolužiakov a škárou medzi nimi zbadám moju mamu, upravenjšiu ako inokedy, ako ma vyziera a pokojne pokyvuje svojou krásnou hlavou. Svoje neuveriteľné povznášajúce pocity skrývam za nenútený úsmev a v duchu sľubujem:

„Mami, pôjdem, kde len budeš chcieť, ale Sem pôjde vždy so mnou.“

Oslovila som nášho pána riaditeľa Mgr. Jozefa Hanzlingera a spravila s ním menší rozhovor:

Boli ste spokojní s organizáciou 90.výročia založenia našej školy?

R: Áno, bol som maximálne spokojný.

Páčil sa Vám program, ktorý si pripravili žiaci našej školy?

R: Bolo to úžasné.

Zmenili by ste niečo na organizácii?

R: Nie. Jediné, čo ma mrzí, že nebol ples.

Myslíte si, že škola oslavila výročie dobre?

R: Dôstojne. Škoda, že dobré meno školy pokazila udalosť so zločinními akurát v tom čase. Dvaja žiaci pokazili úsilie a znehodnotili prácu všetkých študentov a pedagógov.

Naši študenti súťažili v kategóriách športovec roka, stolár roka, humanitný čin roka, mechanik roka, drevár roka, hasič roka, dizajnér roka a nakoniec študent roka. V každej kategórii boli nominovaní traja študenti, ale len jeden mohol byť víťazom.

V prvej kategórii športovec roka boli nominované dievčatá zo 4.D, Karolína Seidlová, Barbora Štraková a Katarína Nagyová. Víťazkou sa stala Barbora Štraková.

V kategórii stolár roka boli nominovaní chlapci z 3.S, Lukáš Hladlovský, Dávid Horváth, Maroš Podhora a víťazom v tejto kategórii bol Maroš Podhora.

V kategórii humanitný čin roka boli nominované tri dievčatá z 2.D, Juliana Biela, Beáta Pallková, Mária Adamčíkova, ktoré obetavo pomáhajú starým ľuďom v domovoch dôchodcov. Zaslúžene zvíťazili všetky tri dievčatá.

V kategórii mechanik roka boli nominovaní chlapci: Martin Mihál zo 4.M, Martin Sarvaš z 2.M a Michal Fekiač z 3.M a víťazstvo si odniesol Michal Fekiač z 3.M.

V kategórii hasič roka boli nominovaní Lukáš Blahuta z 2.H, Margaréta Tibenská zo 4.H a Marek Poliak z 3.H. Víťazkou sa stala Margaréta Tibenská zo 4.H.

V kategórii drevár roka súťažili Marián Ratkovský zo 4.A, Marek Nociar z 2.A a Pavol Mojižiška z 3. A. Víťazom sa stal Pavol Mojižiška z 3.A.

V kategórii dizajnér roka boli nominovaní traja študenti zo 4.D. Bola to Barbora Štraková, Matej Suja a Radka Zvarová. Víťazkou sa stala Barbora Štraková.

V poslednej kategórii študent roka boli nominovaní študenti s vynikajúcimi študijnými výsledkami a aktívnou prácou mimo vyučovacích hodín Katarína Urgelová z 2.D, Adam Antal z 3.D a Zuzana Piliarová zo 4.D, ktorá sa stala aj víťazkou.

Všetci víťazi boli ocenení a pochválení, z rúk pedagógov prevzali vecné ceny a verím, že takýchto vzorných študentov je na našej škole mnoho a bude ešte viac.... ☺

90. výročie

...a študentské osobnosti roka

ie školy

Určite si spomínate, že naša škola oslavovala 90 rokov od jej založenia. Konkrétne to bolo 30. 11. 2012. V tento deň bolo pozvaných do školy veľa hostí, medzi ktorých patrili bývalí profesori, bývalí študenti, či rodičia našich študentov, ktorí sa prišli pozrieť na naše oslavy. Podujatie začalo slávnostným otvorením osláv o desiatej hodine v aule školy. Po otvorení mali hostia možnosť si poprezerat priestory našej školy, výstavné priestory učební jednotlivých študijných a učebných odborov. Pán riaditeľ Mgr. J. Hazlinger pozval hostí do rozhladne v našom internáte, kde sa mohli pokochať krásnym rozhľadom na všetky svetové strany a lepšie si uvedomiť situovanie našej školy v regióne. Iní hostia mohli pospomínať na staré dobré časy prostredníctvom videoprojekcie z osláv predchádzajúcich výročí školy. O jedenástej hodine sa začala v aule školy slávnostná akadémia, ktorú pre hostí a žiakov pripravili a nacvičili študenti z našej školy. Hudobné, spevácke a tanečné vystúpenia ukončilo sladké prevkapanie, obrovská torta, z ktorej aj keď bola drevená ochutnali všetci prítomní. Na záver pán riaditeľ podakoval za ocenenia pre školu pri príležitosti 90. výročia založenia školy Pamätný list od predsedu Banskobystrického samosprávneho kraja Ing. V. Maňku, Pamätný list od prednostky KŠÚ Mgr. I. Haringovej, Pamätný list od dekana drevárskej fakulty TU vo Zvolene prof. Ing. M. Siklienku, PhD., Pamätnú medailu BBRK Slovenskej obchodnej a priemyselnej komory. Pochválil našich šikovných a talentovaných žiakov, ktorí zožali veľký potlesk. Vedenie našej školy prichystalo pre hostí slávnostný obed, a tak sa hostia mohli občerstviť rôznymi druhmi jedla.

Na týchto slávnostiach som bola aj ja a keby som mala zhodnotiť túto akciu, tak podľa mňa to bolo veľmi dobre zorganizované. Čo sa mi však najviac páčilo, že naši študenti mohli ukázať aké talenty v sebe ukrývajú či hudobné, tanečné alebo herecké. Myslím, že naša škola oslávila svoje výročie veľmi pekne.

školské akcie

Poslednou dobou sa na škole organizuje neuveriteľné množstvo úžasných akcií, na ktorých sa podieľajú spoločne nie len talentovaní a zanietení žiaci, ale aj profesori. Preto najskôr spomeniem "profesorskú" akciu - bowling.

Ďalej si môžete prehliadnúť fotografie z Mikuláša, exkurzie do Viedne či KABU 2012. Za zmienku však stojí aj tohtoročný Halloween, fotografie sa nám avšak nepodarili zadovážiť.

navždy spolu, láska

„Nastupuj! No tak sadaj! Ideme!“ kričal na mňa Mišo. No ja som stála ako zamrznutá pri aute. So svieiacimi očami som sa rozhladla po okolí. Môj mozog bol v rozohratej hre zamyslenia, no ja som aj tak nevedela čo robiť. Z neriešiteľnej situácie mi pomohol hluk dobre známej sirény. Bola to polícia. S rýchlosťou blesku som preto nasadla do auta.

Michal dupol na plyn a na tvári sa mu zjavil úsmev, mne, už dobre známy, úsmev šialenca. Okamžite ma pripútalo na sedačku, pričom som vôbec nemala zapnutý pás. Vrásky sa mi akoby vryli do tváre pri zvuku ďalšej sirény. Michal sa otočil tvárou ku mne:

„Mala by si sa vidieť zlato. Ha ha ha!“ Moje obavy iba podčiarklo ďalšie policajné auto. Srdce mi vyskakovalo z hrude. To asi skončí. No ja som si na v dobrý koniec. Tieto závesy očí náraz do múru. „Tuf.“ To počula. Letmo som rozlepila iba sen. No prostredie okolo Bola to svetlá izba celá Okolo mňa pumpovali rôzne uväznená v spleti rôznych pohyb ma utvrdzoval v tom, zväzku myšlienok ma náhle dvere. Nadovšetko som si úsmevom, ktorý som tak tak. Vošiel doktor s kopu pohľadom, v ktorom sa zra- Prečo ho nikto pred mnou myšlienky, ktoré sa mi hmýrili vrhovala. Určite to tak nie je! Tu, len si na chvíľku odbehol. infúzie. Nevydržala som a v poriadku?“ Sestrička na

V myslí mi prebehlo ako oči natiahla závesy viery mi však rýchlo vytiahol z bolo to posledné, čo som oči v domnení, že to bol ma presvedčilo o opaku. zahalená do bielej farby. prístroje a ja som bola hadičiek. I sebemenší že je všetko pravda. Zo prerušilo klopanie na priata, aby to bol Michal s milovala. Ale nestalo sa papierov a nepríjemným čila ľútosť. Kde je Michal? nespomína? Katastrofické hlavou som hneď za- Nemôže! Michal je určite Sestrička mi prišla vymeniť opýtala sa: „A Michal? Je mňa vyalila oči.

„Oni vám to ešte nepovedali? Zavolám k vám lekára, slečna“ povedala sestrička neisto, „on vám všetko vysvetlí.“ Lekár prišiel v priebehu hodiny a ja som zatiaľ premýšľala nad tým, aká je tá záhadná správa, ktorú mi tajili. Otvorili dvere na izbe a letmo sa usmial, no nebol to úsmev spojený s príjemnou správou. Zmocnila sa ma panika, a tak som si tvár zaborila do vankúša ako dieťa, ktoré sa bojí pokarhania.

„Slečna, prepáčte, že sme s tým tak dlho čakali, ale kvôli vášmu stavu sme dospeli k záveru, že bude lepšie vám o tom povedať neskôr. Váš priateľ, ktorého priviezli na oddelenie s vami, krátko po tom zomrel. Podľahol vnútornému krvácaniu. Bohužiaľ, nepodarilo sa nám ho zachrániť. Je mi o veľmi ľúto.“ Tie slová mi zneli v ušiach ako ozvena. V hlave mi vírili slová lekára. Mŕtvy, vnútorné krvácanie, umrel krátko po príchode na oddelenie, je im to ľúto.

„Nie! Nie! Nie!“

Tie týždne prešli ako voda. Ležala som v nemocničnej izbe a čakala, čo bude ďalej, keďže doba liečenia mojich zranení bola dva týždne. Z nemocničného okna som sa pozerala von. Aj počasie sa ma snažilo rozveseliť. Slnčné lúče svietili do izby a zahrievali moje telo. Ale nepomáhalo to. Moje pochmúrne myšlienky neustupovali. Celé dni a noci som premýšľala prečo som prežila ja. Prečo nezachraňovali jeho a nechali ho umrieť, hoci na tom bol horšie ako ja. Bože, ako veľmi mi chýba! Bol to blázon so strelenými nápadmi a svojským štýlom, ktorý občas prekročil aj medze zákona. Ale bol to Môj blázon! Bol to človek, ktorý ma chápal, ktorému som plne dôverovala. A teraz? Je preč! Nič už nebude ako pred tým. To on ma zachránil pred zlým svetom. Jeho slová som mala vryté v myslí. „Nikdy nedovolím, aby ti niekto ublížil. Navždy spolu, láska.“ Sľuboval, čo nemohol splniť. Nechal ma tu samú bez ochrany. Bez lásky.

sen

Vystúpil som z auta na cestu. Bola mokrá po jesennom daždi. Stál som pred našim starým domom, no neviem čo som tam robil. Bol presne taký ako si ho pamätám z detstva, nebol veľký, ale mal som ho rád. Ani neviem prečo sme sa vlastne presťahovali. Strecha bola šikmá až na pár výklenkov po stranách s balkónom a oknami. Naň si taktiež dobre spomínam – zdalo sa mi obrovský ako malému dieťaťu. Spolu s verandou to boli moje najobľúbenejšie miesta. Niečo ma postrčilo ďalej od cesty, bližšie ku domu na chodník. Keď som sa obzrel za seba auto z ktorého som vystúpil tam už nebolo a zrazu som si uvedomil že mám moko v topánkach. Do rítli stál som v mláke. Bol som rozrušený, no nevedel som sa pohnúť, stál som ako prikovaný a čím viac som chcel nohu zodvihnúť, tým ťažšie som sa cítil. Tá voda bola studená, zatriaslo mnou. Zdalo sa mi to, alebo?...ponáral som sa do nej. Čo to je? nevedel som čo mám robiť – mláka bola stále väčšia a väčšia, už som v nej mal členok, potom lýtko, koleno.. Na hladine som videl obraz zamračeného oblohy a cítil som fúkať chladný jesenný vietor. Nikdy som sem nemal chodiť, načo som sem chodil? A vtom mi to doplo. Ja som sem ani nikdy nešiel. Prečo som teda stále v po kolená v mláke pred našim starým domom?

Bolo mi zima a spítil som sa, keď som zrazu otvoril oči. Zasa tá nočná mora. Bol som vydesený na smrť. Ani nie tak z toho že sa mi snívalo že ma pohlcovala mrazivá voda, ale..

Nikdy sme sa zru nemali presťahovať. Nemám to tu rád, všetky moje príbehy sa viažu k nášmu starému domu. Ku tomu ktorý stojí sto kilometrov odtiaľto. Vzdychol som si keď som si to uvedomil. Cez tuchné rolety bolo vidno vonkajší svet, oblaky zakrývali skoro celý mesiac, no to nebolo prvé čo upútať moju pozornosť, prvé boli strohé pouličné svetlá. Ha. Mali slúžiť na rozdávanie svetla ľuďom, no a so svetlom prichádza aj príjemné teplo, no ony boli chladné. Chladné ako tá studená noc v ktorej stáli a poskytovali nepravý pocit bezpečia a istoty. Svetlo.

Odkryl som mokrú perinu aby sa trochu prevetrala, no bola mi len väčšia zima. Pomaly som zostúpil z postele, cítil som sa ťažký...oveľa ťažší ako v tom nesukotočnom sne čo som mal. Lákal ma modro-biele svetlo zvonku, pomaly som kládol jednu nohu za druhou bližšie ku nemu. Keď som však nazrel cez škaru von, videl som stále ten istý obraz. Náš starý dom. Potriasol som hlavou a keď som znovu otvoril oči bola tam len ulica plná domov a pouličné lampy, ktoré ma sem vytiahli. Čo sa im na tomto mieste preboha mohlo páčiť že nás sem dotiahli? No nemal som na výber nič iné len s tým ďalej žiť – spracovať to a posunúť sa ďalej. Aj tak sa mi náš starý dom páčil viacej.

Svetlá lúč boli dráždivé a začali ma páliť oči. Zatiahol som žalúzie a išiel si radšej lahnúť, no keď som sa vrátil naspäť do studenej a vlhkej postele, necítil som sa príjemne. Ani natoľko aby som zavrel oči. Čo tu budem robiť? Znovu som sa zodvihol z postele, ale teraz som presne vedel, kam ídem. Pomaly som po izbe hľadal, kde som si večer odložil veci, už som bol skoro dva metre od postele keď som o niečo z zakopel a zapotácel sa. Skoro som spadol, ale našiel som si rifle a tričko s mikinou. Naslepo som si ich obliekal a vyšiel som z izby. Pomaly som prešiel dlhou chodbou a pomaličky som otváral dvere do predsiene. Potichu, potichu...Bol som ľam! Už som sa cítil bezpečnejšie, ako pod tými hnusnými lampami. Tch. Obul som si topánky, odomkol vchodové dvere a vyšiel do tmy.

Vonku bolo chladnejšie ako som predpokladal, čo som zistil na konci príjazdovej cesty, keď sa do mňa oprel studený nočný vietor. Ako v mojom sne. Budem to musieť niekomu povedať, už mi to lezie hore krkom. Prešiel som cez našu ulicu, ktorá sa mi dnes zdala krajšia ako kedykoľvek predtým, a očitol som sa na ďalšej, takej istej, s takými istými škarovými ošarpanými svetlami ako na tej predošlej. Nasledoval som ich popri veľkej budove po mojej pravici cez cestu, z ktorej sa šírla neuveriteľná vôňa čerstvého pečiva. V pekárni už pečú rožky, to asi bude pomaly sviatať, pomyslel som si a pobral sa ďalej svojom cestou. Po hlavnej ulici, povedľa katolíckeho kostola, ten bol nesukotočne osvetlený na to, koľko bolo hodín.

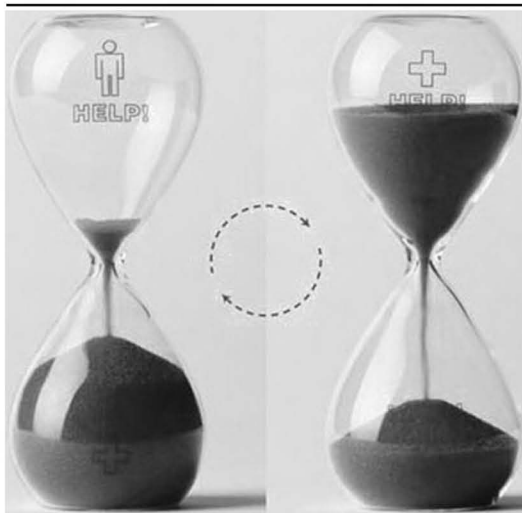
Oranžovkasté odtiene budovy a také isté svetlá vytvárali magickú atmosféru. Cítil som sa celkom príjemne, prechádzajúc popri stromoch a lavičkách popreduň, netušil som však prečo, som predsa neveriaci. Za kostolom bol drevený mostík cez miestnu rieku. Nachvilu som sa tam prístavil a len počúval príjemný zvuk tečúcej vody, vtom ma však zamrazilo. Spomenul som si na studenú a mláku. Pobral som sa teda ďalej. Už len prejdem cez námestie a budem tam. Na námestí bolo ticho, mohol som počuť len zvuk mojich topánok keď narážali o chladnú dlažbu. Cez ďalší most, tentokrát kovový, chvíľku po bliatšiej cestičke popri stromoch, doľava pri starej budove tvaru kocky, a... Bol som tam. Zrazu sa predom mnou zjavili schody. Zdalo sa, že idú až do neba, keď sa strácali v tme tejto noci. Vyšiel som po nich s našedením, nasledoval staré gotické zábradlie a vtom, sa mi naskytol úchvatný pohľad. Ponad zábradlie som mohol vidieť celé celučičké mesto. Bol to úchvatný pohľad. Tisíce malíčkových svetielok. Všetky boli ako nakreslené na mojej dlani, len zovrieť päsť a mám ich. Všade okolo oválnej platformy na ktorej som stál boli stromy, no a predom mnou nočné mesto. Mesto ktoré som tak veľmi nenávidel, a predsa sa mi takto páčilo. Bolo tiché a nevinné, ako novorodené dieťa keď spí v perinke, a čaká až vyrastie. Cítil som sa úchvatne keď som zbadal, že svetielka sa odrážajú aj na hladine neďalekej priehrady. Na jej druhej strane pokračovala betónová džungľa. Jagala sa v temnote, a ja som sa nevedel vynadívať na tú scéneriu.

Vtom som začul nejaký zvuk napravo odo mňa, trochu ďalej na betónovom balkóne. Nevidel som však čo to bolo, no zľakol som sa. Nemal som pri sebe ani nič čím by som sa obrátil, keby na mňa niečo vyskočil. Preto som radšej ožalal výhľad na mesto a pobral sa naspäť domov. Keď som bol už skoro pri schodoch ešte som sa obrátil, či niečo nevidím. Zdalo sa mi že tam v tme stojí postava. Všetko bolo nejasné, no asi si pamätám na odlesk niečoho čo tam bolo-oči. Zimomriavky mi prebehli po chrbte a ponáhľal som sa dolu schodmi. Noha miňala nohu, a už som bol dolu. Mal som pocit že mi niečo hľadá na chrbát. Ten pocit ma nesukotočne desil. Začal som utekať. Po zablatenej ceste, cez námestie a popri kostole. Dochádzal mi dych a páliť ma mrazivý vzduch vchádzajúci mi do pľúc. Cítil som sa však bezpečne. Už. Pred pekárňou stála veľká dodávka a chlapi do nej nakladali čerstvé chleby, rožky a buchty od výmyslu sveta. Usmial som sa.

Keď som dorazil pred náš dom, vošiel som dnu, vyzul sa, vyzliekol cítil som sa lepšie ako keď som odchádzal. Bol som spokojnejší. Vzal som si deku a ľahol si na koberec na zemi. Páčilo sa mi teplo ktoré z neho vyžarovalo. Dúfam len, že mám ešte dosť času si do rána oddýchnuť. Dobrú noc Nate.

SOŠ drevárska je známa organizovaním rôznych podujatí. Každé podujatie sa nesie v nejakom duchu. Ani tento rok sme nezaháľali a zorganizovali sme akciu pod názvom kvapka krvi. A čo to vlastne znamená kvapka krvi? Ide o pomoc pre tých, ktorí to naozaj potrebujú. Naši profesori a študenti sa rozhodli darovať krv, kde nešlo len o obyčajné darovanie krvi, ale celá akcia sa niesla v duchu spomienky na nášho bývalého študenta, ktorý nás minulý rok nešťastne opustil.

Kvapka krvi

Naši profesori a študenti so spomienkou v srdci a v nádeji, že takto možno zachrániť život niekoho iného, podporili tento projekt naozaj v hojnom počte. Celá akcia prebiehala na pôde našej školy a začala sa vyplnením dotazníkov, zopár testami na určenie zdravotného stavu a zakončila sa samotným odberom. Veríme, že sme urobili správnu vec a v našich šľapajach budú pokračovať aj ďalší študenti SOŠ drevárskej vo Zvolene, ktorá si už nesie krásny vek. Tento rok bude naša škola oslavovať už 90 rokov.

Koniec

Ráno ma prebudili hluční susedia. Pomaly som vstal, spravil si kávu, zobral noviny a usadil sa do kresla pri okne. Na chvíľku som sa začítal, no musel som prestať, aby som stihol odlet svojho lietadla. Obliekol som sa, batožinu som mal už zbalenú, aby som všetko stihol. O pol jedenástej som bol už na letisku. Čakal ma dlhý a nudný let, z

ktorého som bol viac a viac nervózny. Všade bol hluk a zhon. Po kontrole lístka a dokladov som išiel dlhým tunelom do lietadla. Usadil som sa na svoje miesto a čakal. Minúty bežali a štart sa blížil. Pevne som zvieral opierku svojho sedadla, až kým sme neboli vo vzduchu. Po chvíli som zaspal.

No zrazu ma prebudil veľký rachot. Otvoril som oči a všade bola tma a prach. V diaľke bolo vystrašený som zaspal. Ráno som sa zobúdzať s tým, že to bol len sen, no bola to skutočnosť. Všade boli trosky, rozhádzané veci cestujúcich, kufre a nakoniec som si všimol svoju nohu zavalenú pod kopou kovových trosiek. Nedalo sa mi ani pohnúť a mňa zachvátila panika. Začal kričať:

„Pomóć!“ Nikto sa neozýval. Skúšal som sa aj sám vyslobodiť spod železa, ale nešlo to. Stmievalo sa a spolu so zapadávajúcim slnkom odchádzala aj nádej, že toto všetko prežijem. Úplne unavený a Zobúdzať ma ostré slnko, ktoré mi svietilo priamo do tváre.

Zrazu niečo prasklo a začal blízko mňa vytekať benzín. To bude môj koniec, pomyslel som si. Benzín tiekol a tiekol a spolu s ním mi ubiehali posledné minúty života. Nado mnou sa zrazu zjavil neznámy tieň. Najskôr som myslel, že to je len oblak, ale obrys hovoril niečo iné. Bola to postava človeka. Pozrel som sa na neho a povedal:

„Rýchlo mi pomôžte, lebo zomriem.“ On nič nepovedal, len zbehol ku mne a snažil sa ma zachrániť. Po dlhom úsilí sa mu to podarilo. Bol som rád, ale ešte to nebol koniec. Museli sme sa čo najskôr dostať z dosahu benzínu.

Začali sme bežať. Ja som bol aj napriek svojmu zraneniu vpredu. On za mnou nestíhal a ešte k tomu aj zakopol. Hlavu si udrel o kameň a zostal nehybne ležať. Vrátiť sa po neho alebo nie? No nestíhol som ani spraviť krok a všetko vybuchlo. Zostal som stáť na mieste ako stĺp a neveriacky som sa díval do žeravej gule, ktorá pohltila trosky aj s mojím záchrancom.

V hlave mi vkuse vftalo to, že on mi pomohol a ja som jemu pomôcť nedokázal.

That's all Folks!

Športové úspechy

Celý rok rozvíjajú športovci svoje schopnosti na rôznych súťažiach. Či už ide o florbal, futbal, volejbal alebo stolný tenis. Radi si zmerajú svoje sily na okresných súťažiach. Naši florbalisti si zmerali svoje sily na Technickej akadémii 12. novembra 2012, kde sa umiestnili na 4. mieste.

Naši futbalisti zabojovali a vyhrali nám krásne 1. miesto na okresnom kole. Zápasy sa odohrávali na Sliachi a svoje sily si zmerali štyri školy. Keďže boli prví postúpili na oblasťné kolo do Detvy, kde sa zase umiestili na prvom mieste. S úspechom pokračovali na krajské kolo, kde sa umiestili na štvrtok mieste. Gratulujeme našim chlapcom za vynikajúce úspechy.

12. decembra 2012 sa konala súťaž v stolnom tenise, kde sa aj naši chlapci aj dievčatá umiestnili na krásnom 2. mieste. K úspechom im srdečne gratulujeme.

vtipy a čriepky zo školských lavíc...

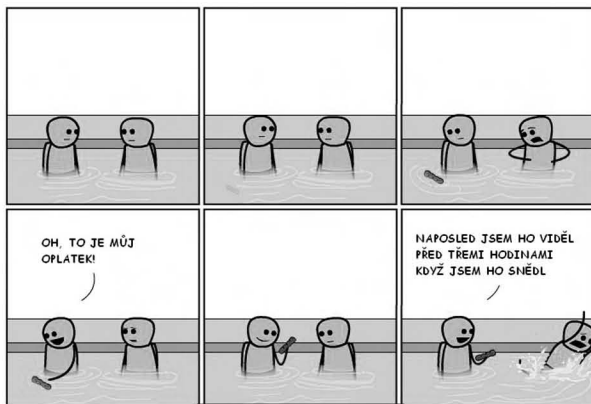

„Čoo ? Ja som o výlete do Viedne nevedel, ani to, že existuje.
– Noo, tak to ste buď nezodpovední .. alebo angličtinár.“ (p.Vatalová)

Je jedno kde práve jsi, vždy se najde ně jaký...

„Nepriateľ číha všade!“
(p.Marková)

„Takže z drevárne si vyberieme ďalšie vzorky, ktoré by mohli napadnúť nepriateľa ..“
(p.Vatalová)

ruská rybárska ruleta

Som brokolica a vyzerám ako strom!

Som orech a vyzerám ako mozog!

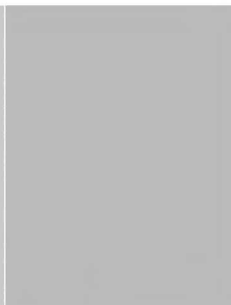
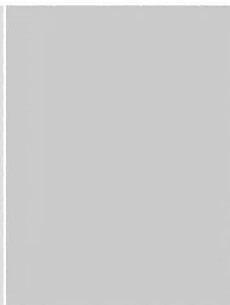
Som hrib a nenávidím túto hru.

p. Ďurčíková: „Čo je to zenit?“
z lavice : „Futbalový klub Zenit Petrohrad?“
p.Ďurčíková: „Bod, vrchol kolmo nad horizont.“
z lavice: „Čo? Bučina?“

„Pozor, puberta je zvlášť divná choroba. To sa okolo teba omotá ...
„Bože, zase bude zvonit! Na tejto škole iba zvoní!“ (p.Ďurčíková)
„Kopernik, on bol na mesiaci nie? – Asi nie Maťo!“ (p.Kubíková)
„Doma som pochopil, že to nechápem.“ (žiak)
„Pred tým ako začneme kresliť, si ešte nakreslíme“ (p.Billy)

šéfredaktor:
zuzana pillarová

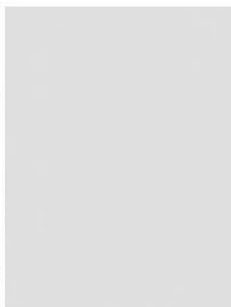
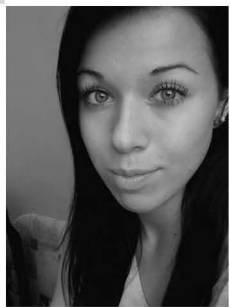
grafika a design:
adam antal

fotograf:
matej suja

redaktori:
matej kulich,
patricia prochádzková,
martina kollárová,
jana majžišová
kristína cmarková,
michaela mičudová

odborné vedenie:
mgr. elena Ďurčíková

titul:
jana majžišová
adam antal

U

lievačik

